

**DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT**

Justis- og innvandringsministeren

Stortinget
Postboks 1700 Sentrum
0026 OSLO

Deres ref.

Vår ref.
19/3371

Dato
19.08.2019

Dokument 8: 179 LS (2018–2019) Representantforslag fra stortingsrepresentantene Karin Andersen, Lars Haltbrekken og Une Bastholm om midlertidig returstans til Afghanistan, innføring av rimelighetsvilkår i internfluktvurderingen og en uavhengig tilsynsordning for tvangsretur

Jeg viser til kommunal- og forvaltningskomiteens brev av 25. juni i år, der jeg bes vurdere forslagene fra representantene Karin Andersen, Lars Haltbrekken og Une Bastholm om midlertidig returstans til Afghanistan, innføring av rimelighetsvilkår i internfluktvurderingen og en uavhengig tilsynsordning for tvangsretur.

Innledende bemerkninger

Det er ikke første gang disse forslagene blir fremsatt. Å gjeninnføre rimelighetsvilkåret for internflukt i utlendingsloven har vært foreslått to ganger tidligere. Jeg viser til forslag fremsatt av Karin Andersen og Petter Eide i Dok. 8: 64 LS (2017–2018) og forslag fra Karin Andersen og Aud Herbjørg Kvalvik i Dok. 8: 125 S (2016–2017).

Også forslag om midlertidig stans i uttransport av asylsøkere til Afghanistan har vært fremsatt før, med noe ulike begrunnelser. Jeg viser til forslag fra Karin Andersen og Lars Haltbrekken i Dok. 8: 56 S (2017–2018) og forslag fra Karin Andersen, Lars Haltbrekken, Une Bastholm og Bjørnar Moxnes i Dok. 8: 47 S (2017–2018), hvor det også ble foreslått å etablere et uavhengig og effektivt tilsyn med tvangsreturer av asylsøkere.

Forslagene om gjeninnføring av rimelighetsvilkår for internflukt og returstans til Afghanistan har ikke tidligere fått tilslutning av Stortingets flertall.

Nedenfor gir jeg min vurdering av forslagene.

Forslag A – Lovforslag om å gjeninnføre rimelighetsvilkåret for internflukt

Forslaget til endring i utlendingsloven § 28 femte ledd lyder:

«Retten til anerkjennelse som flyktning etter første ledd gjelder ikke dersom utlendingen kan få effektiv beskyttelse i andre deler av hjemlandet enn det området søkeren har flyktet fra, *og det ikke er urimelig å henvise søkeren til å søke beskyttelse i disse delene av hjemlandet.*»

Forslagsstillerne viser til at opphevelsen av rimelighetsvilkåret skjedde i en situasjon med langt større asyltilstrømning enn i dag og at Norge er det eneste landet i Europa som ikke har dette vilkåret. De viser til at opphevelsen er i strid med folkeretten og utgjør et brudd på flyktningkonvensjonen. De viser også til at opphevelsen har slått uheldig ut overfor sårbare søkere, at mange som tidligere ble anerkjent som flyktninger nå blir returnert, og at opphevelsen førte til en dramatisk økning i antall barn som har fått opphold på humanitært grunnlag frem til fylte 18 år.

Innledningsvis vil jeg vise til at gjeldende rett innebærer at ingen har krav på internasjonal beskyttelse dersom tilstrekkelig beskyttelse er mulig i et område i det landet utlendingen flyktet fra. Etter fast praksis avslås da søknaden om asyl, og søkeren henvises til å søke beskyttelse i internfluktområdet. Gjeldende vilkår for å kunne henvise noen til internflukt er at søkeren kan få «effektiv beskyttelse» i dette området. Det betyr at området må være trygt og tilgjengelig for utlendingen.

Jeg ønsker ikke å gjeninnføre rimelighetsvilkåret for å kunne henvise til internflukt. Begrunnelsen er den samme som ved behandlingen av de tidligere representantforslagene.

Jeg mener Norge ikke er folkerettslig forpliktet til å ha dette vilkåret, selv om enkelte høringsinstanser var av motsatt oppfatning under høringen av lovforslaget. Rimelighetsvilkåret kan verken utledes av flyktningkonvensjonen, den interne sammenhengen i konvensjonsteksten eller folkerettslig sedvanerett. Som nevnt i Prop. 90 L (2015–2016) *Endringer i utlendingsloven mv. (innstramninger II)* er det i utgangspunktet innenfor statenes handlingsrom å kunne velge om et slikt vilkår skal innfortolkes under beskyttelsesvurderingen. Kjerneområdet etter flyktningkonvensjonen er å sikre vern mot retur for dem som har velbegrunnet frykt for forfølgelse og som ikke kan få beskyttelse i eget hjemland. Norske myndigheter står fritt i den nærmere utformingen av internfluktregelen, så lenge vi respekterer det absolutte vernet mot utsendelse etter flyktningkonvensjonen artikkel 33 og så lenge praksis ikke bryter med forbudet mot tortur, umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff etter Grunnloven § 93 og menneskerettskonvensjonene.

UDI og UNE skal alltid vurdere om det er grunnlag for å gi tillatelse etter lovens § 38 når det henvises til internflukt. De hensynene som tidligere ble vurdert under rimelighetsvurderingen blir etter opphevelsen vurdert etter utlendingsloven § 38 (oppholdstil-

latelse på grunn av sterke menneskelige hensyn eller særlig tilknytning til riket). Når det gjelder barn, er det eksplisitt forskriftsfestet at barns tilknytning skal tillegges særlig vekt ved vurderingen av sterke menneskelige hensyn etter lovens § 38.

Det er også viktig at vårt nasjonale regelverk er tydelig på når det foreligger en forpliktelse til å gi flyktningstatus. Begrepet «urimelig» har i praksis vært uklart i omfang og innhold. Det åpner for skjønnsmessige vurderinger det er vanskelig å legge rammer for. Dette har ført til uklarheter og ulik forståelse i forvaltnings- og rettspraksis. Rimelighetsvilkåret har ført til at flere enn det våre folkerettslige forpliktelser tilsier har fått flyktningstatus og oppholdstillatelse. Uklarhetene åpner også for at ulik behandling og ulike utgangspunkter fra beslutningsfattere i forvaltning og domstoler kan bli førende for når en søker har et rettskrav på beskyttelse etter norsk rett. Dette er selvfølgelig uheldig. Det er viktig å sikre størst mulig grad av likebehandling og forutsigbarhet for alle asylsøkere ved tolkningen og praktiseringen av internfluktalternativet i norsk rett.

Rimelighetsvilkåret ble opphevet i kjølvannet av de høye asylankomstene i 2015. Opphevelsen ble foreslått i Prop. 90 L (2015–2016) *Endringer i utlendingsloven mv. (innstramninger II)*, og stortingsflertallet sluttet seg som kjent til Regjeringens forslag. Ankomstene har vært stabilt lave de siste årene. Men vi har ikke noen garanti mot at tilstrømningen igjen kan bli høy. Det er derfor viktig at vi har et forutsigbart regelverk og en stabil innvandringspolitikk. Å endre regelverket på grunn av endringer i ankomstbil- det vil representere det motsatte.

Opphevelsen av rimelighetsvilkåret bidro til at flere enslige, mindreårige asylsøkere mellom 16 og 18 år i 2016 og 2017 fikk tidsbegrenset oppholdstillatelse etter utlendingsforskriften § 8-8 frem til fylte 18 år. Tillatelsen gis til de som ikke har annet grunnlag for opphold enn at de mangler forsvarlig omsorg ved retur. Forutsetningen for at en slik tillatelse gis er at det ikke er grunnlag for beskyttelse eller opphold på humanitært grunnlag. Etter vedtak i Stortinget 14. november 2017, med påfølgende endringer i utlendingsforskriften § 8-8, er bildet endret. Statistikk på UDIs hjemmesider viser at svært få enslige, mindreårige asylsøkere får avslag eller en tidsbegrenset oppholdstillatelse etter forskriftens § 8-8. I 2018 fikk 94 enslige mindreårige asyl, 17 fikk oppholdstillatelse på humanitært grunnlag, 4 fikk avslag og 6 fikk tidsbegrenset tillatelse etter forskriftens § 8-8. I perioden januar til juli i år fikk 67 enslige mindreårige asyl, 17 fikk opphold på humanitært grunnlag, 11 fikk avslag og kun 3 fikk en begrenset tillatelse etter forskriftens § 8-8.

Forslag B 1 – Iverksette umiddelbar stans i all tvangsretur til Afghanistan inn- til Stortinget har vedtatt å innføre rimelighetsvilkår for internflukt

Forslaget lyder:

«Stortinget ber regjeringen iverksette umiddelbar stans i all tvangsretur av asylsøkere til Afghanistan frem til Stortinget har behandlet og gjort vedtak vedrørende endring i utlendingsloven (innføring av rimelighetsvilkår for internflukt).»

Når det gjelder hjemmelen for returstans viser forslagsstillerne til utlendingsloven § 90 tiende ledd, hvor det er adgang til å utsette iverksettingen av en bestemt type vedtak som innebærer at utlendingen må forlate riket, i påvente av endringer i lov eller forskrift. Det er riktig at returer og uttransporter kan stanses midlertidig i påvente av regelendringer, og i forarbeidene (Ot. prp. nr. 75 (2006–2007)) fremgår det at adgangen kun er ment for planlagte endringer i utlendingsregelverket som vil være til gunst for utlendingen. Som nevnt fraråder jeg at rimelighetsvilkåret blir vedtatt gjeninnført i utlendingsloven, og dersom stortingsflertallet slutter seg til dette vil vilkåret for å stanse returer til Afghanistan ikke være oppfylt.

Jeg bestriker ikke at situasjonen, spesielt i Kabul, er forverret siden 2017, og at det har vært flere sivile drepte i 2018 enn i 2017. Om retur er trygt for asylsøkere som har fått endelig avslag på sine asylsøknader er det imidlertid ikke opp til meg eller departementet å vurdere, men fagetatene UDI og UNE. Slik må det være. Det er fagmyndighetene som bør foreta disse vurderingene på selvstendig grunnlag i henhold til de lover og regler Stortinget har vedtatt og ut fra oppdatert landinformasjon. Denne type vurderinger bør ikke være gjenstand for politisk behandling. Vi bør ha et asylsystem der enkeltvedtakene fattes uten politisk styring. Det sikrer likebehandling og en praksis som er begrunnet i kunnskap om landforhold, regelverk og fakta i den enkelte sak. Alternativet er en uforutsigbar praksis uten faglig tyngde. Jeg tilføyer også at et stortingsvedtak om returstans i praksis vil kunne bli utdatert fordi sikkerhetssituasjonen i et land kan endre seg raskt. Jeg går også ut fra at stortingsflertallet ikke med jevne mellomrom ønsker å vurdere sikkerhetssituasjonen i land vi mottar asylsøkere fra.

Spørsmålet UDI og UNE skal vurdere er hvor høy eller lav terskelen skal være for å kunne si at retur til et land er generelt utrygt for alle. Det er ikke opp til meg å fastlegge denne terskelen, men jeg viser til at både internasjonal rettspraksis og avgjørelser fra flere stornemnder i UNE viser at det skal mye til før den generelle sikkerhetssituasjonen kan anses så alvorlig at enhver retur til et land eller et område vil være i strid med norsk lov og våre internasjonale forpliktelser.

Det er UDI og UNE som må avgjøre hvilke områder som er trygge i Afghanistan og hvor retur kan skje. De vurderer situasjonen i de enkelte områdene av Afghanistan nøye og vurderer fortløpende om det er behov for endringer i praksis, noe også UDI nylig har gjort etter at UNHCR kom med nye retningslinjer i august 2018. På grunn av en forverret sikkerhetssituasjon har UDI fra desember 2018 justert sin praksis slik at færre vil bli henvist til internflukt i Kabul. Dette har departementet tatt til etterretning, samtidig som jeg gjennom instruks GI-19/2018 har instruert UDI om at dersom internflukt ikke er trygt for enkeltpersoner i Kabul, skal de vurdere om søkeren kan henvises

til et annet trygt og tilgjengelig område i Afghanistan. UDI har for eksempel kommet til at Herat og Mazaar-e-Sharif kan være trygge og tilgjengelige internfluktalternativer.

For øvrig kan alle asylsøkere som har fått oppholdstillatelse fordi det foreligger beskyttelsesbehov, og som ikke blir henvist til interflukt, risikere tilbakekall av sin tillatelse dersom forholdene i hjemlandet endres til det bedre, jf. Justis- og beredskapsdepartementets instruks GI-03/2019 (revidert instruks om opphør og tilbakekall av flyktningstatus og oppholdstillatelse når beskyttelsesbehovet er bortfalt, jf. utlendingsloven § 37 første ledd bokstav e og f). Denne instruksen har sin bakgrunn i avtale av 19. november 2015 om tiltak for å møte flyktningkrisen mellom Arbeiderpartiet, Høyre, Fremskrittspartiet, Kristelig Folkeparti, Senterpartiet og Venstre.

Norsk asylpraksis for Afghanistan etableres på bakgrunn av et bredt spekter av kilder. Landinfo – utlendingsforvaltningens fagenhet for landinformasjon – er UDI og UNEs primære bidragsyter til informasjon om landkunnskap. Landinfo bruker svært mange og ulike kilder i sitt arbeid, og de drar på informasjonsinnhentingsreiser til ulike land.

UDI og UNE må på et faglig grunnlag vurdere om det er grunnlag for å følge anbefalinger fra UNHCR, herunder om internflukt til Kabul. Jeg tar til etterretning at UDI mener at den forverrede sikkerhetssituasjonen i Kabul må vektlegges, men at UDI har konkludert med at Kabul ikke nødvendigvis er utelukket som internfluktalternativ på generelt grunnlag. Om Kabul, eller andre byer, kan være et aktuelt internfluktområde vil UDI vurdere konkret ut fra alle relevante momenter i den enkelte sak.

Forslagsstillerne viser til at Norge sto for 65 pst. av alle tvangsreturer fra Europa til Afghanistan i 2016. Norge er i front i Europa når det gjelder å gjennomføre returer av asylsøkere som har fått endelig avslag, også til Afghanistan, mens andre land ikke har prioritert dette like høyt. Det er bred enighet på Stortinget om at personer uten lovlig opphold skal returnere, og et bredt flertall i Stortinget har gjennom asylforliket understreket viktigheten av å prioritere rask retur av personer som har fått avslag. Retur, om nødvendig med tvang, har vært høyt prioritert fra Regjeringens side i flere år. Å lykkes her er svært viktig for å opprettholde tilliten til asylsystemet, og for å hindre at personer uten asylgrunn legger ut på en livsfarlig reise til Europa.

Informasjon om andre lands praksis gir ikke grunnlag for å si at norsk praksis er vesentlig strengere enn i andre europeiske land. Vi er ikke kjent med noe annet europeisk land som gir *alle* afghanere beskyttelse, eller som mener at sikkerhetssituasjonen i Kabul by er så alvorlig at ingen kan returnere dit. Så langt vi vet vurderes alle asylsøknader på individuelt grunnlag, noe også UDI gjør. Jeg understreker også at dersom Norge stopper alle returer, kan det føre til en økning i asylsøkertilstrømningen hit, fordi søkerne da vil vite at de ikke blir returnert. Fullstendig returstans – selv om den er midlertidig – vil bli oppfattet som et signal om en ny og klart mer liberal Afghanistanpraksis i Norge, sammenholdt med andre land. Forskning viser at mulighetene for å

kunne bli værende i et land har betydning for hvilket land asylsøkere velger som destinasjonsland.

Forslag B 2 – Innføre en oppnevningsprosess for Tilsynsrådet for Trandum der sivilt samfunn får mulighet til å foreslå rådsmedlemmer

Forslaget lyder:

«Stortinget ber regjeringen innføre en oppnevningsprosess for Tilsynsrådet for Trandum, der relevante aktører fra sivilsamfunnet har mulighet til å foreslå rådsmedlemmer».

Det følger av forskrift om Politiets utlendingsinternat § 17 at Justis- og beredskapsdepartementet oppnevner leder, nesteleder, medlemmer og varamedlemmer av tilsynsrådet. I forbindelse med arbeidet med å innføre et effektivt og uavhengig tilsyn med tvangsreturer, utarbeider departementet forslag til ny forskrift om tilsynsrådet for tvangsreturer og utlendingsinternatet. Forslaget vil bli sendt på høring.

Jeg er enig i at aktører fra det sivile samfunn bør gis mulighet til å foreslå medlemmer av tilsynsrådet. Gjeldende ordlyd i forskriftens § 17 stenger ikke for dette, og det tas sikte på å videreføre bestemmelsen. Departementet vil imidlertid invitere høringsinstansene til å uttale seg om hvorvidt en eventuell forslagsordning bør forskriftsfestes, eller på annen måte settes i system.

Forslag B 3 – Gi Tilsynsrådet for Trandum et eget budsjett og nødvendig sekretærfunksjon uavhengig av Politiets utlendingsenhet

Forslaget lyder:

«Stortinget ber regjeringen gi Tilsynsrådet for Trandum et eget budsjett og nødvendig sekretærfunksjon, uavhengig av Politiets utlendingsenhet».

Returdirektivet oppstiller ikke spesifikke krav til omfanget og innholdet av tilsyn med tvangsmessig uttransportering, annet enn at det skal føres et effektivt tilsyn (direktivet artikkel 8 nr. 6). For å sikre uavhengighet bør regelverket tydeliggjøre at det er tilsynsrådet selv som bestemmer hvilke tvangsreturer de skal føre tilsyn med, og om tilsynet skal gjelde hele turen eller deler av den.

Politiet vil få ansvar for den praktiske tilretteleggingen i forbindelse med tilsynsrådets deltakelse under tvangsreturer, herunder sikre at tilsynsrådet får tilgang til nødvendige opplysninger for å ivareta sin oppgave. Behovet for ytterligere praktisk støtte må vurderes løpende.

Tilsynsrådets virksomhet finansieres i dag over kap. 440 Politidirektoratet – politi- og lensmannsetaten. Det legges opp til at kostnader forbundet med utvidelse av tilsynsrå-

dets mandat skal dekkes på tilsvarende måte, uten øremerking eller egen post på kapitlet. Tilsynsrådet er uavhengig og øremerking eller egen post vil begrense og binde opp disponering av midler til aktiviteter. Det kan imidlertid være aktuelt med noen generelle, overordnede retningslinjer for virksomheten.

Jeg mener ordningen vi legger opp til vil sikre et uavhengig og effektivt tilsyn med tvangsreturer.

Med hilsen

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Jøran Kallmyr', written over the printed name.

Jøran Kallmyr

**DET KONGELIGE
JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENT**

Justis- og innvandringsministeren

Stortinget v/Stortingets presidentskap
Postboks 1700 Sentrum
0026 OSLO

Deres ref.

Vår ref.
19/4888 - KFAL

Dato
14.11.2019

Orientering til Kommunal- og forvaltningskomiteen, Stortinget – forsøk på retur av afghansk familie til hjemlandet

Jeg viser til Stortingets møte 17. juni 2019 der presidenten samtykket i at representant Lars Haltbrekken ved møtets slutt fikk stille meg spørsmål om en afghansk familien som ble forsøkt returnert til hjemlandet. Jeg viser videre til «Representantforslag fra stortingsrepresentantene Karin Andersen, Lars Haltbrekken og Une Bastholm om midlertidig returstans til Afghanistan, innføring av rimelighetsvilkår i internfluktvurderingen og en uavhengig tilsynsordning for tvangsretur Dokument 8:179 LS (2018-2019)», som er til behandling i Kommunal og forvaltningskomiteen. Jeg redegjorde i Stortingets møte 17. juni for deler av uttransporten, men da den var fortsatt pågående, ønsket jeg å informere Stortinget på egnet måte når departementet hadde det hele og fulle bildet.

I mitt svar til representanten Haltbrekken i ordinær spørretime den 16. oktober 2019, lovet jeg at redegjørelsen angående forsøket på uttransport av den aktuelle afghanske familien forløp, oversendes Stortinget i forbindelse med behandling av Dokument 8:179 LS (2018-2019). Orienteringen følger nedenfor:

En afghansk mor med ett mindreårig (16 år) og to voksne barn ble forsøkt uttransportert til Kabul 15. juni 2019. Moren ble syk under uttransporten. Det ble derfor – underveis – besluttet at moren skulle returneres til Norge mens de tre søsknene skulle fortsette til Kabul. Som følge av at afghanske myndigheter ikke ville akseptere returen av de tre søsknene, ble uttransporten stanset og søsknene også returnert til Norge. De er i dag i Norge sammen med sin mor.

Familien har ikke lovlig grunnlag for opphold i Norge

Den afghanske kvinnen og tre av hennes mindreårige barn søkte asyl i Norge i 2012. De fikk oppholdstillatelse samme år fordi moren var enslig kvinne uten mannlig nettverk i Afghanistan. Senere samme år kom ektemannen og far til barna til Norge. Grunnlaget som morens oppholdstillatelse var basert på falt derfor bort, og oppholdstillatelsene til moren og barna ble da tilbakekalt i tråd med utlendingslovens regler.

En asylsøker som har fått avslag, plikter å forlate Norge. Dette gjelder også mindreårige, så lenge det finnes et forsvarlig omsorgstilbud på returstedet. Ikke bare foreldre, men også besteforeldre, tanter, onkler og voksne søsken er blant dem som kan regnes som omsorgspersoner for en mindreårig. Dersom en utlending uten lovlig opphold ikke forlater Norge frivillig, kan Politiets utlendingsenhet (PU) pågripe og uttransportere vedkommende.

Familien ble første gang forsøkt pågrepet for uttransport i 2014.

Utlendingsforskriften § 8-5 ble endret i desember 2014. Det ble bl.a. presisert at lengden av et barns opphold i Norge, sammenholdt med barnets alder, skal være et grunnleggende hensyn ved vurderingen av sterke menneskelige hensyn i utlendingsloven § 38. Det skal også legges vekt på bl.a. barnets behov for stabilitet og kontinuitet, barnets psykiske og fysiske helsesituasjon og barnets omsorgssituasjon ved retur. Denne bestemmelsen er vurdert i familiens sak flere ganger, i forbindelse med omgjøringsanmodninger.

Familiens sak er også behandlet i rettssystemet. Lagmannsretten stadfestet at UNEs vedtak og beslutninger var gyldige. Høyesterett nektet anken fremmet, og lagmannsrettens dom av 18. september 2017 ble dermed rettskraftig. Etter at Høyesterett nektet anken fremmet, ba familiens advokat Den europeiske menneskerettsdomstolen (EMD) i mars 2018 om utsatt iverksetting i saken, såkalt «interim relief» etter «Rule 39». EMD besluttet samme dag *ikke* å anmode norske myndigheter om å stanse uttransporten.

Hvordan returen ble planlagt og gjennomført

Planleggingen av uttransporten og pågripelsen av familien ble gjennomført i samarbeid mellom Trøndelag politidistrikt og PU. UNE ble rutinemessig varslet om uttransporten 3. mai 2019.

Hensynet til barnets beste blir i slike saker ivaretatt av PU gjennom enhetens barnefaglige veileder. Veilederens barnefaglige prinsipper om trygghet, involvering, forutsigbarhet og forståelse ble lagt til grunn i planleggingen og gjennomføringen av pågripelsen og uttransporten. PUs barnefaglige koordinator deltok i planleggingen for å kvalitetssikre den barnefaglige tilnærmingen.

Under pågripelsen og uttransporten ble den mindreårige sønnen ivaretatt av tjenestepersoner med utvidet kompetanse innenfor samtaleteknikk med barn. Både lege og sykepleier var tilstede ved pågripelsen og frem til ankomst Gardermoen. Fra Gardermoen til transitt i Istanbul deltok bare legen, i tråd med legens egen vurdering. Legen vurderte kontinuerlig helsesituasjonen til dem som skulle uttransporteres, og anså dem som «fit for flight». Under hele uttransporteringen forholdt PU seg til helsepersonellens vurderinger. Da den helsemessige vurderingen endret seg, ble uttransporten av moren avbrutt. Hun var tilbake i Norge to døgn etter uttransporteringen startet.

Etter at retur av moren ble besluttet avbrutt, ble det gjort en ny vurdering av om returen av de to voksne barna og den mindreårige sønnen skulle fortsette. Det ble konferert med UNE om hvorvidt deres beslutning åpnet for å kunne returnere de to voksne barna og det mindreårige barnet til Afghanistan uten mor. UNE har hele tiden lagt til grunn at familien har et trygt mannlig nettverk ved retur til Afghanistan, og at de har familie i Kabul. Det ble også konferert med Norges ambassade i Kabul. På samme tidspunkt erklærte afghanske myndigheter at de ikke ville ta imot de tre personene, og returen ble som følge av dette avbrutt og alle returnerte til Norge dagen etter moren.

Hvor saken står i dag

Moren og de tre barna er registrert bosatt på norsk adresse. En omgjøringsanmodning fra juli 2019 er nå under behandling hos UNE. Politiet vil ikke iverksette gjøremål eller tiltak før saken er ferdig behandlet av UNE.

Jeg vil understreke at norske myndigheter i denne saken har fulgt regelverk og rutiner *uten avvik*. Tvangsreturer er et viktig virkemiddel for å håndheve lovlig fattede vedtak, og for å sikre og opprettholde respekten for asylsystemet. Uten et slikt tiltak tilgjengelig, vil det kunne medføre at legitime beslutninger fattet av utlendingsforvaltningen kan omgås av de som ønsker det.

Uforutsette hendelser som i denne saken kan alltid oppstå under en uttransport. Her resulterte det i at uttransporten ble avbrutt. Slik jeg ser det, viser det at rutinene med blant annet grundig planlegging som involverer barnefaglig kompetanse ved behov, samt assistanse fra helsepersonell under selve uttransporteringen, fungerer. Selv i etterpåklokskapens lys er det vanskelig å se at det er grunnlag for å kritisere noen av de beslutninger som ble truffet. Jeg har tillit til de vurderinger som ble gjort av de ulike instansene i denne saken.

Med hilsen

Jøran Kallmyr